

Szalóczy Péter

(Budapest, 1936. január 3.– 2021.)

Három testvérem mellé, jól szituált polgári orvos családba születtem. A háború előtt sohasem láttam a Balatont és úszni sem tudtam. 1944–45-ös menekülésünkéből hazatérve apámat bebörtönözték, majd szabadulása után, 1947-ben politikai okokból száműzték a családot a fővárosból. Neves szemészorvos apám Keszthelyt választotta.

Középiskola után a budapesti Orvosi Egyetemen kaptam kézhez a diplomámat. Harmadéves koromban az egyetem Anatómiai Intézetében demonstrátori munkát végeztem. 1960-ban Salgótarjánba helyeztek – akkoriban így ment – általános orvosnak, mert a káderlapom szerint nem voltam alkalmas a magyar ifjúság oktatására. Miután öt évig az egyetemen tanítottam! A Sporthivatal annyit tudott tenni, hogy Veszprémbe, ugyanilyen státusba helyeztek, hogy edzeni lejárhassak a Balatonhoz. Később megpályáztam egy zalaegerszegi szülész segédorvosi állást, amelyet meg is kaptam. Miután sikerült Budapesten a MÁV kórház szülészetén elhelyezkednem, 55 évet töltöttem itt.

1947 nyarán kíváncsian és vágyódva nézegettem a vitorlásokat. A következő tavaszon összebarátkoztam a keszthelyi vitorlás klub öreg csónakmesterével, Gyuri bácsival, aki kegyesen megengedte a pecások által rábízott csónakok vízmerését és bójára vitelét. Mivel 5–6 kishajó is bóján állt, csónakkal fuvarozhattam a beszállni kívánókat. Később egy-egy kört vitorlázhattam is. 1949 nyarán, életemben először Kalóz mancsaftként vettem részt versenyen. 1951-ben, elsős gimnazista koromban Keszthely legnevesebb vitorlázójának, Reichstetter Józsefnek mancsaftja lehettem. 1952-ben a maga épített gyönyörű szalonkájában a felnőtt bajnokságon második helyezést értünk el, életemben először álltam dobogón. 1953-ban és '54-ben már kormányosként jó barátommal, Horváth Andrással versenyeztem szeretett szalonkámmal, a Virgonccal.

1954 ősztől Budapesten jártam egyetemre. Átigazoltam a Budapesti Vasas Sportkör vitorlás szakosztályába, Kalózzal versenyezhetem. 1956-ban felajánlottak egy M-jollét, amellyel magyar bajnok lettem. 1958-ban átültem a nagy múltú Olimpia-jolle osztályba, a magyar bajnokságon második, majd a váltotthajós bajnokságon első lettem. 1959-ben a római olimpia közeledtével átültettek Finn dingibe. A bajnokságon harmadik helyezést értem el, ezzel tagja lettem a római olimpiai keretnek. A válogatók végén Schömer András mögött a második voltam, de végül a neves csillaghajós Tolnai Lácit indították finn osztályban az olimpián.

1961 februárjában téves szívbelhártya-gyulladás diagnózisával hetekre ágyban fekvő betegnek nyilvánítottak, minden sporttól eltiltottak. Lemondtam válogatottságom. (A valódi betegsémem soha sem tisztázódott.) Hogy a klubommal versenyzői státuszom megszűntével kapcsolatban maradhassak lettem vízibuszra is alkalmas hajóvezetői és gépkezelői vizsgát, és a rendőrségtől megkapott 19 tonnás, Vasas névre keresztelt motorosunk vezetője, kapitánya lettem. Mentés, vontatás, versenyekre teher- és személyzetszállítás, versenyrendezés, pályakitűzés és -felügyelet lett a feladatom nyolc éven át. 1972 és 1987 között 15 éven át rendezője, műsorkészítője és konferansziéja voltam valamennyi vitorlásbálnak.

1973-tól tagja voltam a Magyar Vitorlás Szövetség Versenyrendező Bizottságának, sok száz verseny, bajnokság, nemzetközi verseny rendezője, főrendezője voltam. 1976-tól 1990-ig a Vitorlázás folyóirat szerkesztőjeként is dolgoztam. Számos cikk szerzőjeként szerepeltem.

1979-től 2013-ig – 34(!) éven át – a vitorlázók az Országos Sporegészségügyi Intézet által kinevezett keretorvosa, a Balatonfüredi Olimpiai Edzőtábor kinevezett orvosa, negyven éven át több száz szövetségi verseny versenyorvosa voltam. Ez idő alatt vitorlás hajóm, az Olimpia a szövetség versenyek nagy részében rajt-, illetve célhajói szerepet is betöltött, velem, mint célbíróval. 1980-tól 88-ig két cikluson át – dr. Tóth László és dr. Balogh György elnöksége idején – a Magyar Vitorlás Szövetség Elnökségének tagjaként tevékenykedtem. 1980 és 1995 között több Európa- és világbajnokság főrendezője voltam.

2000-ben a Széllel bélelt évek című könyvem, 2011-ben novelláim, 2015-ben egy regényem jelent meg, jórészt a vízi élet történeteivel.

A Testnevelés és Sport Érdemes Dolgozója (1971), a Testnevelés és Sport Kiváló Dolgozója (1975), a Magyar Sport Érdemérem (1979), Esterházy Miksa-Díj (1994) kitüntetésekben részesültem.